

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

全职高手
เล่ม
ความคิด
นิพนธ์

18

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอร์บุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

สำหรับไปเสียคุณนั้นไม่ว่าตัวจะไปอยู่ที่ไหน สำนักนี้เหอก็ยังเป็นบ้านอันแสนสำคัญซึ่งเขารอคอยวันจะได้กลับไปอยู่เสมอ ดังนั้นเมื่อได้รับความช่วยเหลือจากคนเฝ้าสุสานหรือก็คือจักรพรรดิหมิงหวง เขาจึงสามารถออกจากแดนร้าง เดินทางข้ามพื้นที่ต้องห้ามแห่งชีวิต และกลับถึงเขตแม่น้ำทงเทียนได้ในที่สุด

ทว่าการกลับบ้านครั้งนี้ไม่ได้หอมหวานอย่างที่วาดฝัน เพราะเขาได้ค้นพบว่าสำนักนี้เหอถูกศัตรูตีชนาบทุกทิศทาง ด้วยว่าสำนักชิงเหอ เต้าเหอ และจีเหอไม่ต้องการเห็นสำนักนี้เหอลูกผงาดอีกต่อไป และยังถึงขั้นได้รับการสนับสนุนจากปรมาจารย์อาวโลชาวสวรรค์แห่งสำนักชิงคงเต้าจี!

แต่มีหรือไปเสียคุณจะยอมให้ใครมารุกรานบ้านแสนรัก ต่อให้เป็นชาวสวรรค์แล้วอย่างไร รอดูเถอะว่าชาวสวรรค์ผู้ยิ่งใหญ่จะต้านทานสารพัดเคล็ดวิชาของไปเสียคุณคนนี้ได้สักกี่น้ำ!

สำนักพิมพ์เอนเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

เอ๋อร์เก็น ชื่อจริงหลิวหย่ง เป็นนักเขียนวรรณกรรมออนไลน์ระดับแพลงตินัมของฉีเต๋ย่น และเป็นสมาชิกชุดที่ 9 ของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ได้รับรางวัลมากมาย ติดอันดับ '100 นักเขียนผู้ทรงอิทธิพล' อีกทั้งผลงานของเขา 'หนึ่งความคิดนิรันดร์' ยังติดอันดับ '100 ผลงานทรงอิทธิพล' ในรางวัลวรรณกรรมออนไลน์เจิ้งกวางประจำปี 2018 อีกด้วย

เอ๋อร์เก็นชื่นชอบเทพนิยายจีนโบราณ ด้วยเหตุนี้จึงก้าวเข้าสู่วงการสร้างสรรค์วรรณกรรมออนไลน์ จนได้เป็นนักเขียนนิยายแนวบ้ำเพ็ญเพียร เป็นเขียนผู้ได้รับความนิยมล้นหลาม

耳根 Er Gen

กว่าเวลานี้เอง ในดวงตาสีเลือดที่มองดูชั่วร้ายของไป่เสี่ยวฉุน
ที่กำลังเงยหน้าขึ้นพลันมีแสงสีเลือดเปล่งวาบออกมา
เพียงแต่ว่าแสงสีเลือดนี้อยู่ในหมอกโลหิตรอบกายเขา คนนอกจึงมองไม่เห็น
และปากเขาก็พ่นคำที่ราวกับไม่ใช่เสียงของเขาออกมา...
"พิฆาตเถว!"

บทที่ 886

ไฟยี่สิบเอ็ดสี่ขึ้นเวหา!

คิดมาถึงตรงนี้ไปเสียวูฉุนก็รู้สึกกว่าตัวเองคืออัจฉริยะผู้มากพรสวรรค์ อย่างแท้จริง

"ถูกต้อง หากพวกเขาเคราะห์ร้าย ข้าทำล้มเหลวทุกครั้ง ข้าก็จะขว้างใส่พวกเขาให้ตายกันให้หมด!" ไปเสียวูฉุนอีกเหมยอยู่ในใจ ขณะที่เขาเริ่มหลอมไฟต่อ พวกคนของสำนักนี้เหอที่กำลังตื่นตะลึงไปกับภาพเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ก็เริ่มได้อารมณ์คึกคักกลับมา รีบซ่อมแซมค่ายกลอย่างว่องไว ไม่นานรอยแตกบนค่ายกลก็ประสานกลับมาดีดังเดิมอีกครั้ง

ส่วนปรมาจารย์อาวโสสำนักเต๋าเหอและสำนักชิงเหอนั้นก็ลังเลกันไปพักใหญ่ เพราะยังตกใจว้าวไปกับทะเลเพลิงที่พุ่งพรวดออกมากะทันหันก่อนหน้านี้

"เจ้าไปเสียวูฉุนสมควรตาย!" เงินเฮ่อเทียนเองก็กัดฟันกรอด เมื่อเห็นลูกไฟแล้วไฟลั่นก็ไปถึงระเบิดเตาหลอมโอสถซึ่งเคยใช้ที่กำแพงเมือง เขาก็อดขมวดคิ้วไม่ได้ จึงเดินออกไปข้างหน้าหนึ่งก้าวแล้วมาปรากฏตัวอยู่ข้างม่านแสงค่ายกล ดวงตาเขาโชนแสงคมกริบ ก่อนจะยกมือขวาขึ้น

ตบลงบนค้ายกลอย่างแรง

ขณะเดียวกันดวงตาของไปเจิ้นเทียนและหลี่เสียนเต๋าก็เปล่งประกายวาว พริบตาเดียวก็เดินตามออกมาแล้วลงมือโจมตีมันแสงค้ายกลอย่างพร้อมเพรียงกัน

เห็นเช่นนั้นปรมาจารย์อาวูโสสำนักเต๋าเหอและสำนักชิงเหอก็ไม่หวาดหวั่นอีกต่อไป และทันใดนั้นภาพเหตุการณ์ที่ชาวสวรรค์ทั้งห้าพร้อมใจกันลงมือโจมตีค้ายกลก็เกิดขึ้น

ปรมาจารย์อาวูโสวิถิหลังชีหน้าเปลี่ยนสี ลูกศิษย์ทุกคนของสำนักนี้เหอกลับมาตั้งเครียดกันอีกครั้ง บรรพบุรุษโลหิตและเถี่ยตันพากันทะยานออกมาหยุดอยู่ริมค้ายกลอย่างรวดเร็ว ช่วยกันต้านทานสุดกำลัง

เสียงตูมตามดังสนั่นหวั่นไหว เมื่อพวกเจินเฮ่อเทียนสามคนลงมือแรงสั่นสะเทือนก็รุนแรงไปถึงชั้นฟ้า พวกเขาสามคนต่างก็เป็นชาวสวรรค์ช่วงกลาง หาใช่คนที่ปรมาจารย์อาวูโสสำนักเต๋าเหอและสำนักชิงเหอจะมาเทียบเคียงด้วยได้ ยามนี้เมื่อลงมือก็มีตราฝ่ามือขนาดใหญ่ยักษ์สามตรากระแทกลงไปบนมันแสงค้ายกลพร้อมเสียงดังกึกก้อง

ตลอดทั้งค้ายกลสั่นสะเทือน รั้วคลื่นนับไม่ถ้วนกระเพื่อมแผ่ไปทั่ว ขณะเดียวกันรอยปริแตกขนาดใหญ่ยักษ์ก็แผ่ลูกกลม ลูกศิษย์สำนักนี้เหอทุกคนถูกแรงสะเทือนโจมตีจนกระอักเลือด เมื่อเผชิญหน้ากับการลงมือของชาวสวรรค์ห้าคน ค้ายกลนี้ก็มีอาจต้านทานได้เลย ท่ามกลางเสียงอึกทีกครึกโครม พริบตาเดียวรอยแตกก็ยิ่งขยายวงกว้าง เพิ่มจำนวนไม่หยุดยั้ง ดูท่าอีกไม่นานค้ายกลนี้ก็จะแตกสลายอย่างสมบูรณ์

ไปเสี่ยวฉุนที่อยู่ในห้องลับก็เริ่มร้อนใจขึ้นมาบ้างแล้ว เมื่อตัดสินใจได้อย่างเหี้ยมหาญ เขาก็โบกมือขวาหนึ่งครั้ง ก่อนที่ไฟสิบหกสีห้ากองกับไฟสิบเจ็ดสีสามกองจะปรากฏออกมา แล้วถูกเขาขว้างไปนอกค้ายกล

ทันที

ช่วงเวลาที่พวกมันถูกขว้างออกไปนั้น ไปเสียวุ่นก็อาศัยญาณพิเศษ ควบคุมให้ไฟหลากสีหลายกองเกิดการเปลี่ยนแปลง จากที่มันคงก็มีแนวโน้มว่าจะแตกสลาย และเพียงแค่ว่าปริตตาเดียวก็ระเบิดตูมออกมา

เสียงตูมตามดังสะเทือนเลือนลั่น การระเบิดของไฟหลากสีที่กลายเป็นทะเลเพลิงครั้งนี้แม้อาณาพวงจะสู้ครั้งก่อนหน้าไม่ได้ แต่ก็ยังน่าครั่นคร้ามอยู่ดี เพียงแต่พวกเงินเฮ่อเทียนได้เตรียมรับมือไว้ก่อนแล้วเวลานี้จึงถอยออกห่าง แม้จะเป็นเพียงหลบทะเลเพลิงออกมา แต่กระนั้นพวกเขาก็ยังได้หยังเชิงวิธีการของไปเสียวุ่น

"หึ คิดจะถ่วงเวลาอย่างนั้นรึ...ข้าก็อยากให้เห็นเหมือนกันว่าไฟเช่นนี้ เขามีได้สักกี่มากน้อย!" เงินเฮ่อเทียนแค้นเสียงเย็น ขณะที่กำลังจะขยับเข้าไปใกล้อีกครั้ง ร่างใหญ่โตของบรรพบุรุษโลหิตกลับยกมือทั้งสองกดลงไปบนต้นไม้ไพศาจ แม้แต่เถี่ยตันเองก็ยิ่งเอาร่างไปแนบติดกับต้นไม้ไพศาจเช่นกัน

กระทั่งสัตว์วิเศษทุกตัวในสำนักนี้เหอก็ล้วนพากันหือตะบึงมาอย่างว่องไว เห็นได้ชัดว่าตอนนี้คนทั้งสำนักได้สละพลังการต่อสู้ทั้งหมดมาใช้ในการป้องกันแทน!

เมื่อเป็นเช่นนี้ค่ายกลที่กำลังจะพังทลายจึงพลันส่องแสงเจิดจ้าแล้วประธานตัวเข้าหากันอย่างรวดเร็วอีกครั้ง เมื่อทะเลเพลิงจางหายไปค่ายกลก็กลับมาดีดังเดิม

ร่างของพวกเงินเฮ่อเทียนขยับวูบเข้ามาอีกครั้ง เมื่อเข้ามาใกล้ก็ลงมือโจมตีอย่างไม่รีรอ เพียงแต่ค่ายกลนี้แข็งแกร่งกว่าก่อนหน้านี้มากนัก อีกทั้งไปเสียวุ่นยังคอยแบ่งสมาธิเฝ้ากองไฟออกมาแล้วกองเล่า เมื่อกองไฟเหล่านั้นกลายเป็นทะเลเพลิง ในที่สุดก็ทำให้ค่ายกลนี้มีเวลาพอจะประคองตัวเอาไว้ได้

เมื่อเป็นเช่นนี้ความเดือดดาลของเงินเฮ่อเทียนก็ยิ่งรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ไปเงินเทียนและหลี่เสียนเต้าเองก็ไม่ต่างกัน ยิ่งหลี่เสียนเต้าก็ยิ่งตะลึงกว่าใคร ตอนนั้นพวกเขามองออกแล้วว่าไฟเหล่านี้ล้วนเป็นไฟหลากสี

ก่อนหน้านี้ไปเสี่ยวจุนเคยไปอยู่ในแดนร้าง การที่อีกฝ่ายได้ไฟหลากสีมาครอบครองเป็นจำนวนมากก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอันใด แต่นั่นก็ยังทำให้พวกเขาตกตะลึงได้มากอยู่ดี ทว่าที่มากไปกว่านั้นคือความเสียหาย!

"สมควรตายนัก ไฟหลากสีมากมายถึงเพียงนี้ ไม่ว่ากองใดก็มีมูลค่าเกินบรรยาย แต่นี่เขากลับเอามาทิ้งอย่างไม่เสียหาย!"

"ตอนอยู่แดนร้าง เจ้าไปเสี่ยวจุนไปหาไฟหลากสีมากมายถึงเพียงนี้ มาจากที่ใด!"

ในใจคนทั้งสามตะลึงลาน แต่ยิ่งมากด้วยความคับแค้น การระเบิดของไฟหลากสีพวกนั้นทำให้พวกเขาไม่กล้าเข้าไปใกล้เกินไป อีกทั้งค่ายกลของสำนักนี้เหือกยังฟื้นตัวได้อย่างรวดเร็ว นี่จึงทำให้พวกเขาไม่สามารถทำลายมันแสงค่ายกลได้ในทันที

พึงรู้ว่านี่คือชาวสวรรค์ถึงห้าคน แต่กลับทำลายค่ายกลของสำนักแม่น้ำตอนกลางไม่ได้ นี่จึงทำให้พวกเงินเฮ่อเทียนสามคนรู้สึกหงุดหงิดกันอย่างยิ่ง

ในห้องลับ ไปเสี่ยวจุนหอบหายใจหนักหน่วง สีหน้าร้อนรณกระวนกระวายตัดสลับกับคาดหวังรอคอย ตอนนีเขากำลังแบ่งสมาธิออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งใช้ไปกับการหลอมไฟยี่สิบเอ็ดสี อีกส่วนหนึ่งต้องคอยสังเกตสถานการณ์สู้รบและคอยโยนไฟหลากสีออกไปอย่างต่อเนื่อง

แม้ว่าเขาจะมีไฟหลากสีเก็บไว้ แต่ก็ไม่มากนัก นี่คือการเลือกด้วยความจำใจ เพราะเขาหาวิธีอื่นมาถ่วงเวลาไม่ได้อีกแล้ว ยามนี้จึงได้แต่เร่งหลอมไฟยี่สิบเอ็ดสี และภายใต้แรงกดดันเช่นนี้ แม้ไปเสี่ยวจุนจะแบ่งสมาธิไปใช้กับเรื่องอื่น ทว่าพลังในด้านการหลอมไฟที่สำแดง

ออกมากลับเหนือล้ำกว่าปกติ ทำให้ไฟวิญญาณที่อยู่ตรงหน้าเขาเริ่ม
บีบอัดเข้าหากัน!

ระหว่างการบีบอัดนี้สีดำในใต้มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างต่อเนื่อง
ลมหายใจของไป่เสี่ยวจุนยิ่งถี่กระชั้น พยายามมองหาสิ่งที่เพิ่มขึ้นมา และ
เวลานี้พวกเงินเฮ่อเทียนก็ได้โจมตีมันแสงค่ายกลอีกครั้ง

ครั้งนี้พลังอำนาจของอีกฝ่ายแกร่งกร้าวน่ากลัว คนสำนักนี้เหอ
กระอักเลือดกันไม่หยุด อีกทั้งยังมีคนไม่น้อยทรุดฮวบลงอย่างหมดแรง
เมื่อเห็นว่าค่ายกลกำลังจะประคองตัวไม่ไหว ไป่เสี่ยวจุนก็คำรามดั่งลั่น
รีบแบ่งสมาธิสะบัดปลายแขนเสื้อหนึ่งครั้ง ขว้างไฟลิบแปดสีออกไป
สามกองและไฟลิบเก้าสีอีกหนึ่งกอง!

ไฟลิบแปดสีนี้เดิมทีก็น่าตะลึงมากพออยู่แล้ว ส่วนไฟลิบเก้าสี
ก็ยิ่งสะท้านฟ้าสะเทือนดิน เมื่อถูกไป่เสี่ยวจุนขว้างออกมานอกค่ายกล
จึงระเบิดตูมแล้วกลายมาเป็นคลื่นความร้อนที่ทำให้พวกเงินเฮ่อเทียน
สามคนหน้าเปลี่ยนสี ถอยกรูดออกห่างว่องไว

"สมควรตายนัก เหตุใดคนผู้นี้ถึงมีไฟหลากหลายมากมายเช่นนี้!" หน้า
ของเงินเฮ่อเทียนมีดะมื่น ดวงตาไป่จิ้นเทียนเปล่งแสงวาว รีบเอ่ยขึ้น
ทันที

"ทำลายค่ายกลให้แตก ต่อให้เขามีไฟหลากหลายเพียงใดก็ไม่กล้า
ปล่อยมันในสำนักตัวเอง"

"ทำลายค่ายกล!" ดวงตาของหลี่เสียนเต้าลุกโชน คนทั้งสามรีบ
พุ่งเข้าไปอย่างรวดเร็วไม่รีรอ และยิ่งถึงขั้นฝ่าเผชิญหน้ากับทะเลเพลิง
ฝ่ามันเข้าไปหามันแสงค่ายกลอีกครั้ง ปรมาจารย์อาวโสสำนักเต้าเหอ
และสำนักชิงเหอเห็นเช่นนี้ก็แข็งใจบุกถลาออกไปด้วย

พริบตาที่คลื่นความร้อนพุ่งมาปะทะใบหน้า เมื่อชาวสวรรค์ทั้งห้าคน
ขยับเข้ามาใกล้ วิชาอภินิหารห้าแสงสิบสี่ของพวกเขาก็พลันระเบิด

ครั้นครั้นแล้วใจมตีลงบนค้ายกลพร้อมเพรียงกัน

มานแสงค้ายกลที่กำลังประสานตัวอย่างรวดเร็วมีเสียงอีกทีก
ตั้งขึ้นมาอีกครั้ง คราวนี้ค้ายกลมีอาจต้านทานเอาไว้ได้อีก เมื่อเสียง
กัมปนาทดังอิงอล ค้ายกลก็แตกทลายไม่เหลือชิ้นดี!

ชั่วขณะที่ค้ายกลระเบิดออก ลูกศิษย์ทุกคนของสำนักนี้เหอ
ปรมาจารย์อาวูโสก็ดีเถี่ยตันก็ช่าง ทุกคนพากันกระอักเลือดอย่างรุนแรง

ความรู้สึกสิ้นหวังอย่างแรงกล้าคืบคลานเข้าไปในหัวใจของ
ผู้บำเพ็ญเพียรทุกคนในสำนักนี้เหอ แต่ปรมาจารย์อาวูโสสำนักเต้าเหอ
และสำนักชิงเหอกลับฮึกเหิม เมื่อค้ายกลแตกออกก็ทำท่าจะบุกเข้าไป
สังหารในสำนักนี้เหอ

ทว่าเวลานี้เองไปเสียวูจุนที่อยู่ในห้องลับก็พบไฟที่เพิ่มขึ้นมา
ในทะเลเพลิงหลากสีตรงหน้าในที่สุด ทันใดนั้นเขาก็กระแทกญานวิเศษ
เข้าไปดังตูม ทะเลเพลิงเบื้องหน้าของเขามีสีใหม่เพิ่มขึ้นมาโดยสมบูรณ์
กลายเป็น...ไฟยี่สิบเอ็ดสี!

ในทันทีที่ทะเลเพลิงยี่สิบเอ็ดสีก่อตัวสำเร็จ ปรานแห่งความสูงส่ง
ไร้ทัดเทียมก็พลันระเบิดตูมตามออกมาจากในทะเลเพลิง ทำเอาฟ้าดิน
เปลี่ยนสี ลมและเมฆพัดตลบย้อนเปลี่ยนทิศทาง และปณิธานของ
พวกเงินเฮอเทียนที่อยู่บนท้องฟ้าก็เหมือนถูกมือใหญ่ข้างหนึ่งที่มีมองไม่เห็น
โบกพัดอย่างแรงจนสลายหายไปหมด

ตามมไปด้วยแสงสว่างระยิบระยับที่ส่องลอดจากก้อนเมฆบน
ท้องฟ้าลงมาปกคลุมไปทั่วฟ้าดิน แสงสว่างนั้นพร่างพรวไปทั่วแปดทิศ
ท่ามกลางม่านรัตติกาล พวกเงินเฮอเทียนหน้าเปลี่ยนสีกันไปอีกครั้ง
คราวนี้พวกเขาสัมผัสได้อย่างชัดเจนถึงวิกฤตที่รุนแรงกว่าก่อนหน้านี้
หลายเท่า!

และวิกฤตที่ว่านี้ก็มาจากพื้นที่กักตนแห่งหนึ่งในสำนักนี้เหอ

สามารถจินตนาการได้ว่านั่นก็คือตำแหน่งที่ไปเสี่ยวจุนอยู่ เดิมทีชาวสวรรค์
อย่างพวกเงินเฮ่อเทียนทั้งสามคนไม่อยากถอย ทว่าการปรากฏขึ้นของ
แสงระยิบระยับรวมไปถึงความอันตรายที่เพียงแค่ว่าพวกเขารับสัมผัส
ก็รู้สึกเหมือนหนังศีรษะจะระเบิดนี้กลับทำให้คนทั้งสามถอยกรูดออกไป
อย่างไม่กล้าชักช้า

ปรมาจารย์อาวโสสำนักเต๋าเหอและสำนักชิงเหอกียิ่งใจสันอย่าง
บ้าคลั่ง รีบถอยร่นไปอย่างรวดเร็วเช่นกัน พวกเขาไม่กล้าเหยียบเข้าไป
ในสำนักนี้เหอที่ค่ายกลเพิ่งแตกหลายอีกแล้ว ทว่าขณะที่พวกเขาหาค้น
ก้าวถอยออกไปนั่นเอง พลังอำนาจที่บาระห่ำกว่าก่อนหน้านีกลับ
ระเบิดขึ้นมาในสำนักนี้เหออีกครั้ง!

ตูม!

"นั่นมันอะไร!"

"เจ้าไปเสี่ยวจุนผู้นี้กำลังทำอะไร!"

"ความรู้สึกเช่นนี้... สวรรค์ ความรู้สึกเช่นนี้เหมือนฟ้าจะถล่ม
ดินจะทลายลงมาเลย!"

นี่ทำให้สีหน้าของพวกเงินเฮ่อเทียนเปลี่ยนแปลงไปอย่างไม่หยุดยั้ง
จิตวิญญาณของพวกเขาสะท้านสะเทือน อีกทั้งนภาภาคยังมีดาข่ายยักษ์
หลายผืนปรากฏขึ้นมา ดาข่ายยักษ์นี้คนนอกไม่รู้ว่าเป็นอะไร แต่หาก
ไปเสี่ยวจุนมองเห็นย่อมต้องจำได้ในปราดเดียวว่านั่นคือตราผนึกของ
โลกที่เคยปรากฏเมื่อครั้งศึกไร้เทียมทานในแดนร้าง!

และในห้องลับเวลานี้ไปเสี่ยวจุนก็หอบหายใจถี่เร็ว เม็ดเหงื่อที่
เพิ่งผุดขึ้นมากลางหน้าผากกลายเป็นไอสีขาว เขาไม่สามารถวอกแว็ก
ได้อีกแล้ว ตอนนั้นจำต้องทุ้มสมาธิทั้งหมดไว้ที่ทะเลเพลิงเบื้องหน้า
ขณะที่มือขวาคว้าจับ ปากก็ร้องคำรามกร้าว

"ไฟสี่สิบเอ็ดสี จงรวม!"

ครืนๆ

ทะเลเพลิงหดเล็กลงอย่างรวดเร็วแล้วพุ่งสวบเข้าหามือขวาของไป่เสี่ยวฉวน เมื่อมันรวมตัวเข้าด้วยกัน พลังอำนาจจึงยิ่งแข็งแกร่ง ท้องฟ้ามีเสียงฟ้าร้องฟ้าผ่าดังกระหึ่มไม่ขาดสาย ที่น่าแปลกคือไม่มีทัศนทัศน์นี้ผ่าลงมา

ตลอดทั้งขั้นตอนนี้ใช้เวลาแค่ไม่กี่นาที เมื่อพลังอำนาจอันแกร่งกล้าได้ทะยานไปสู่จุดสูงสุด มือขวาของไป่เสี่ยวฉวนก็คว้าจับทะเลเพลิงทั้งหมดมาไว้กลางฝ่ามือ

หัวใจของเขาเต้นระรัว อ้าปากหอบหายใจฮักๆ ตอนที่เขาค่อยๆ แบ่มือขวาออกมาเบื้องหน้าตัวเอง แสงสว่างก็เจิดจ้าไปทั้งแผ่นฟ้า ท้องนากยังคงมีเสียงดังครืนครืนราวกับโลกทั้งใบถูกเขย่าคลอน และจุดศูนย์กลางของทุกอย่างนี้...ก็คือไฟสีลิบเอ็ดสี...ที่อยู่ใต้มือของไป่เสี่ยวฉวน!

ไฟขึ้นเวหา!

บทที่ 887 ชาวสวรรค์!

ไฟชั้นเวหา...คือไฟหลากสีที่มีเพียงอาจารย์หลอมวิญญาณชั้นเวหาเท่านั้นถึงจะหลอมออกมาได้ นี่คือน้ำที่มีอยู่เพียงในตำนาน ไม่ว่าจะเป็นไฟหรืออาจารย์หลอมวิญญาณชั้นเวหาก็คือล้วนเป็นเช่นเดียวกัน

ตลอดเวลาแสนนานที่ผ่านมาทั่วทั้งแดนร้างไม่เคยมีปรากฏมาก่อน ทุกอย่างล้วนเป็นเพียงคำเล่าลือ แม้แต่ตำรับหลอมไฟยี่สิบเอ็ดสีก็ยังไม่เคยมีอยู่

ต่อไปเป็นไปเสียว่า หากไม่ได้รับความช่วยเหลือจากลูกศิษย์ หากไม่เพราะมีวิญญาณมากพอ เขาก็คงไม่สามารถหลอมไฟยี่สิบเอ็ดสีขึ้นมาได้ อีกทั้งการหลอมครั้งนี้ยังมีความบังเอิญเป็นส่วนประกอบด้วยต่อไปเสียว่าคิดคิดว่าตัวเองควบคุมทุกชั้นตอนได้ดีแล้ว เขากลับไม่มั่นใจว่าครั้งที่สองจะยังคงทำสำเร็จได้ดังเดิม

ยามนี้เมื่อไฟยี่สิบเอ็ดสีปรากฏขึ้น เมื่อท้องฟ้าเกิดการเปลี่ยนแปลงเมื่อพลาสมาพยับที่ทำให้พวกเงินเฮ่อเทียนสามคนอ้าปากหอบหายใจด้วยความตกตะลึงปรากฏขึ้น คนทั้งสามก็ถอยกรูดออกห่างอย่างรวดเร็วมนุษย์นั้นยังอยู่นานก็ยิ่งเสียชีวิต ชั่วขณะที่สัมผัสได้ถึงวิกฤต

เป็นตายนั่นคนทั้งสามก็รีบถอยหนีอย่างไม่มีลังเล ขณะเดียวกันหัวใจก็สั่นสะท้านอย่างบ้าคลั่ง ทั้งตะลึงทั้งคลางแคลงใจ

ปรมาจารย์อาวูโสสำนักเต๋าเหอและสำนักชิงเหอก็เป็นเช่นเดียวกัน คนทั้งสองหอบหายใจดังเฮือกๆ ไม่หยุด ดวงตาเบิกกว้างจนแทบจะถลนออกมานอกเบ้า ในใจวุ่นวายไม่เป็นสุข

ส่วนผู้บำเพ็ญเพียรของสำนักนี้เหอหลังจากผ่านความสิ้นหวังมา เห็นแสงสว่าง เห็นพลาณภาพสยบที่ปลดปล่อยออกมาอย่างต่อเนื่องจากพื้นที่ที่ไปเสียวุ่นกักตน จิตใจของพวกเขาอีกก็อีกเหมืออย่างหาที่เปรียบไม่ได้ เสียงโห่ร้องยินดีจึงดังกระหึ่มก้องไปทั่วฟ้าดิน

"ปรมาจารย์อาวูโสไป!"

"เป็นปรมาจารย์อาวูโสไป!"

"พวกเราหิววังแล้ว มีปรมาจารย์อาวูโสอยู่ด้วย ใครจะกล้ามารุกรานสำนักนี้เหอเรา!"

ขณะที่คนเหล่านั้นพากันตื่นเต้นดีใจ ไปเสียวุ่นที่อยู่ในห้องลับก็อีกเหมือเช่นกัน เขามองไฟยี่สิบเอ็ดสีที่อยู่ในมือ ช่วงขณะที่หลอมมันได้สำเร็จ เขาก็มีความรู้สึกอย่างแรงกล้าว่าโลกนี้...คล้ายไม่อาจต้านทานไฟนี้ได้อีกต่อไป

และเวลานี้เขาก็สังเกตเห็นดาชายผนึกโลกที่อยู่บนท้องฟ้าแล้ว ความรู้สึกในใจจึงยิ่งเด่นชัด เขานึกขึ้นได้ว่าลูกศิษย์ของตนเคยพูดไว้ว่า...ไฟยี่สิบเอ็ดสีน่าจะเป็นขีดจำกัดสูงสุดของโลกนี้แล้ว!

"โลกนี้...รองรับได้เพียงไฟยี่สิบเอ็ดสีเท่านั้น มิอาจแบกรับไฟยี่สิบสองสีได้!" ไปเสียวุ่นสุดลมหายใจเข้าลึก รู้สึกเหลือเชื่อ ขณะเดียวกันก็ประจักษ์แจ้งในความจริงข้อนี้

ครานั้นในการประลองของสุสานใต้ดิน จะอย่างไรไฟที่ใช้หลอมพลังจิตยี่สิบเอ็ดครั้งซึ่งเขาเคยเห็นก็เป็นเพียงภาพลวงตา ไม่ใช่ของจริง

ทว่าไฟยี่สิบเอ็ดสีที่อยู่เบื้องหน้าเขานี้คือของแท้แน่นอน เขาสัมผัสได้ถึงคลื่นด้านในไฟยี่สิบเอ็ดสีซึ่งแม้แต่ตัวเขาเองก็ยังหวาดกลัว เขาสัมผัสได้ว่าโลกใบนี้กำลังใช้พลังทั้งหมดมาต้านทานเพื่อกำราบพลังของไฟยี่สิบเอ็ดสีเอาไว้ให้ได้

ถึงขั้นว่า...ตอนนี้ในไฟยี่สิบเอ็ดสีที่เพิ่งถือกำเนิดขึ้นมากลางฝ่ามือของไป่เสี่ยวฉวนได้มีรอยเส้นมืดดำเส้นหนึ่งปรากฏขึ้นมา รวกับว่ากำลังจะถูกโลกนี้...ดับทำลาย!

ไป่เสี่ยวฉวนไม่มีเวลาให้มัวคิดมาก เขานำหม้อกระดองเต่าออกมาอย่างไม่ลังเล นัยน์ตาฉายแววเด็ดเดี่ยว ทั้งยังมีประกายความบ้าคลั่งวาบผ่าน แม้จะบอกว่าไฟยี่สิบเอ็ดสีทำให้คนกลายเป็นชาวสวรรค์ได้ แต่จะอย่างไรรันก็คือเรื่องเล่าลือในตำนาน ก่อนหน้าไป่เสี่ยวฉวนยังไม่เคยมีผู้ใดทดลองใช้วิธีนี้ แล้วก็ไม่มีผู้ใดมีคุณสมบัติครบถ้วนมาก่อน

กล่าวได้ว่าตลอดเวลามานี้มีเพียงไป่เสี่ยวฉวนเท่านั้นที่คุณสมบัติครบถ้วน อีกทั้งตอนนี้สำนักนี้เหอยังตกอยู่ในอันตราย ประกอบกับเห็นได้ชัดว่าไฟยี่สิบเอ็ดสีกำลังจะถูกทำลาย ทั้งหมดทั้งมวลนี้ล้วนไม่เว้นที่ว่างให้ไป่เสี่ยวฉวนได้ใคร่ครวญ

"สู้ตาย!" สีน้ําไป่เสี่ยวฉวนดูร้าย แผลเสียงคำรามดั่งลั่น หากมีโอกาสแม้เพียงเสี้ยวหนึ่ง เขาก็ไม่อยากจะเดิมพันเช่นนี้ ไม่อยากจะทรมานชีวิตถึงเพียงนี้ นี่ไม่สอดคล้องกับนิสัยของเขา แต่ตอนนี้ไป่เสี่ยวฉวนจำเป็นต้องทำอย่างนี้เท่านั้น!

ชั่วขณะที่นำหม้อกระดองเต่าออกมา ตัวอ่อนกำเนิดใหม่ของไป่เสี่ยวฉวนก็ลอยพรวดเข้าไปอยู่ในหม้อ มือของเขาสั่นเทาอยู่พักใหญ่ ก่อนจะชี้ไปยังไฟยี่สิบเอ็ดสีอย่างเด็ดเดี่ยว!

ไฟยี่สิบเอ็ดสีลอยพรวดเข้าหาหม้อกระดองเต่า พริบตาเดียวก็

ผสานรวมเข้าด้วยกัน ช่วงเวลาที่ผสานรวมเป็นหนึ่งนั้น หม้อกระดองเต่าก็พลันสิ้นไหว แรงสั่นครั้งนี้รุนแรงอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ทั้งยังมีแสงบาดตาระเบิดออกมา แสงนี้แผ่เจิดจ้าไปทั่ว ทำให้ฟ้าดินร้องคำรน พลังวิญญาณจำนวนนับไม่ถ้วนไหลบ่าทะลักทลายเข้ามาจากสี่ด้านแปดทิศ

ราวกับว่าตอนนี้สำนักนี้เหอได้กลายมาเป็นน้ำวนขนาดใหญ่ยักษ์ที่กำลังกลืนกินพลังวิญญาณทั้งหมดของฟ้าดินเข้าไป!

ภาพนี้ทำให้พวกเงินเฮ่อเทียนสามคนหน้าเปลี่ยนสีไปอีกครั้ง พวกเขาร้องอุทานอย่างตกตะลึงพลางถอยถูดไม่หยุด ความรู้สึกถึงวิกฤตอันตรายยิ่งรุนแรงมากกว่าเดิม หลี่เสียนเต๋าที่หน้าเปลี่ยนสีพลันเอ่ยขึ้นว่า

"เต๋าเหอ ชิงเหอ พวกเจ้ารีบไปทำลายห้องลับที่ไปเสียฉุนใช้กักตนทั้งเตี้ยวนี้!"

สิ้นคำพูดเขา ในใจของปรมาจารย์อาวสุส่านักเต๋าเหอและสำนักชิงเหอก็ดำกราดหยาบคาย แต่กลับไม่กล้าไม่ทำตาม ขณะกำลังสองจิตสองใจก็เหลือบไปเห็นว่าเงินเฮ่อเทียนและไปเจิ้นเทียนต่างก็หันมามองพวกตน คนทั้งสองที่ตาแดงกำจิ้งได้แต่กักพันกรอดแล้วพุ่งเข้าไปในสำนักนี้เหอ จูโจมไปยังตำแหน่งที่ไปเสียฉุนกักตน

เถี่ยตันร้องคำรามด้วยความร้อนใจ และยังมีบรรพบุรุษโลหิตที่ปรมาจารย์อาวสุวิติช่วยเหลือซึ่งเป็นผู้ควบคุมที่ผุดลุกขึ้นยืน พุ่งตรงเข้าไปขัดขวาง สองฝ่ายปะทะกันเสียงดังตูมตาม แต่จะอย่างไรปรมาจารย์อาวสุวิติช่วยเหลือก็ควบคุมบรรพบุรุษโลหิตได้ไม่คล่องแคล่วนัก ยากจะสำแดงพลังทั้งหมดของบรรพบุรุษโลหิตออกมาได้ ส่วนเถี่ยตันก็ไม่ใช่ว่าจะกลัว การขัดขวางของพวกเขาก็ดำเนินไปได้เพียงชั่วครู่ชั่วยาม ยากจะถ่วงเวลาได้อย่างแท้จริง

ท่ามกลางเสียงอึกทึก เถี่ยตันถูกจูโจมตีจนกระเด็นออกมา ส่วน

ปรมาจารย์อาวูโสสำนักชิงเหอก็อ้อมร่างของบรรพบุรุษโลหิต รวมมือกับปรมาจารย์อาวูโสสำนักเต๋าเหอฝ่าผ่านน้ำวนพลาณภาพสยบอันนำพรั่นพรึงซึ่งกำลังดูดดึงพลังวิญญาณฟ้าดินรอบด้านมาอย่างบ้าคลั่งพุ่งเข้าไปสังหารไปเสียวูจนที่อยู่ด้านในห้องลับ!

"จงแหลกสลาย!" ปรมาจารย์อาวูโสสำนักเต๋าเหอคำรามดังลั่น มือทั้งคู่ทำมูทรา ทันใดนั้นแสงกระบี่ก็จำแลงออกมามากมายหลายแสนเส้น เมื่อรวมเข้าด้วยกันจึงกลายมาเป็นกระบี่ยักษ์หน้าครั่นคร้ามที่พาดฟันเข้าใส่พื้นที่กักตนของไปเสียวูจนอย่างเหี้ยมหาญ!

การฟันครั้งนี้ทำให้ฟ้าสะท้านดินสะเทือน พลังชาวสวรรค์ของเขาระเบิดออกมาจนหมด ปรมาจารย์อาวูโสสำนักชิงเหอก็อ้างแขนเดียวกัน ยามนี้เขาที่ทุมสุดชีวิตได้ยกมือทำมูทรา แผลดเสียงคำรามอย่างบ้าคลั่ง

"อุกกาบาตตก!"

เสียงกัมปนาทครืนๆ ดังลั่นไปสี่ทิศ สอดแทรกมาด้วยเสียงคำรามเดือดดาลด้วยความร้อนใจของผู้บำเพ็ญเพียรจำนวนนับไม่ถ้วนในสำนักนี้เหอ เห็นเพียงว่าดวงดาวมากมายที่พกวาเอาพล้งนำตะลึงได้เปล่งแสงวาวขึ้นมารอบกายของปรมาจารย์อาวูโสสำนักชิงเหอ ก่อนจะพากันพุ่งไปกระแทกลงบนพื้นที่กักตนของไปเสียวูจน!

ทั้งหมดนี้กล่าวแล้วเหมือนนาน แต่ในความเป็นจริงกลับเกิดขึ้นภายในเวลาเพียงชั่วพริบตา เมื่ออุกกาบาตร่วงลงมา เมื่อกระบี่ยักษ์ฟันเข้าใส่ สำนักนี้เหอก็สิ้นสะเทือนไปทั้งสำนัก ทิวเขาที่ไปเสียวูจนกักตนพังถล่มลงทันที เศษหินนับไม่ถ้วนปลิวว่อนไปทั่วอย่างมิอาจแบกรับการโจมตีได้ไหว ครั้นแล้วก็กลายเป็นผุยผง!

เมื่อทิวเขาพังทลาย ห้องลับที่ไปเสียวูจนอยู่ก็ถล่มลงมาด้วย!

"เสียวูจน!" ช่งจวินหว่านกรีดร้องเสียงแหลม ร่างสั่นเทิ้มอย่างรุนแรง ขณะเดียวกันก็ยกตัวก็ร้องคำรามด้วยความโกรธแค้น ส่วนพวก

เงินเฮ่อเทียนสามคนนั้นกำลังมองมาตาไม่กะพริบ ทั้งยังขยับร่างหมายจะก้าวเข้ามาในสำนักนี้เหอ

แต่ทันใดนั้นคนทั้งสามก็พลันหน้าเปลี่ยนสีไปอย่างสิ้นเชิง

"ปราณชาวสวรรค์!"

"นี่คือปรากฏการณ์การผสานรวมกับท้องฟ้าที่จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเลื่อนขั้นเป็นชาวสวรรค์ ไปเสียฉุน...ก่อนหน้านี้นี้เขายังไม่ใช่ชาวสวรรค์หรือไม่!"

"จะเป็นไปได้อย่างไร!" คนทั้งสามร้องอุทานเสียงหลงด้วยความตะลึงพริ้งเพริด ถอยกรูดออกมาแทบจะพร้อมๆ กัน ทว่าชั่วขณะที่พวกเขาถอยออกมานั้น ปรนิธานน่าครั่นคร้ามขุมหนึ่งกลับพวยพุ่งจากซากปรักหักพังขึ้นสู่ท้องฟ้าดังครืนครืน!

ความแข็งแกร่งของปราณนี้ผสานรวมเข้ากับท้องฟ้าทันทีที่ปรากฏขึ้น เขยาศลอนแผ่นฟ้าทั้งผืนจนก้อนเมฆทุกชั้น วิวคลื่นทั้งหมด สายฟ้าทุกเส้นล้วนถูกกำราบได้อย่างอยู่หมัดในบัดดล

แม้แต่ปรนิธานของพวกเงินเฮ่อเทียนที่เดิมทีกลับไปผสานรวมกับท้องฟ้ากลายเป็นปรนิธานแห่งฟ้าได้อีกครั้ง มาบัดนี้ก็ยังถูกขบได้จนสลายหายไป!

เป็นเหตุให้เวลานี้ท้องฟ้าและแผ่นดินราวกับจะเหลือปรนิธานของคนผู้เดียว ปรนิธานนั้นเผด็จการอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ ทุกที่ที่ผ่านทุกปรนิธานของชาวสวรรค์ล้วนต้องถอยให้!

อีกทั้งบนท้องฟ้ายังมีใบหน้าขนาดใหญ่ยักษ์ปรากฏขึ้นมา ใบหน้านี้นักำลังหลับตา เข้ามาแทนที่ท้องฟ้า หลังจากที่คนมากมายของสำนักนี้เหอเห็นใบหน้านี้ คลื่นกระเพื่อมในจิตใจก็รุนแรงจนมิอาจควบคุมเอาไว้ได้ เจ้าของใบหน้านี้นี้ก็คือ...ไปเสียฉุน!

ท่ามกลางเสียงกึกก้อง เมื่อเงินเฮ่อเทียนสามคนถอยกรูดออกห่าง

ปรมาจารย์อาวูโสสำนักเต๋าเหอและสำนักชิงเหอก็น้ำกอดสี หอบหายใจอย่างตะลึงพลางถอยหนี หมายถึงออกไปจากที่นี่เช่นกัน บัดนี้จิตวิญญาณของพวกเขาสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายความตายที่รุนแรงยิ่งกว่าตอนเผชิญหน้ากับไป่เสี่ยวฉุนก่อนหน้านี้นี้หลายต่อหลายเท่านัก!

ทว่าช่วงเวลาที่คนทั้งสองถอยร่นออกห่าง ใบหน้าของไป่เสี่ยวฉุนที่อยู่บนท้องฟ้ากลับลึมตาโพล่ง เขามองไปยังดวงจิตของปรมาจารย์อาวูโสสำนักเต๋าเหอ อีกทั้งช่วงขณะที่เขาลึมตาขึ้นมานั้น ฟาดินก็เหมือนจะเปลี่ยนสีไปจากเดิม!

ลมและเมฆพัดตลบปั่นป่วน สายฟ้าฟุ้งฉิวเปล่งประกายราวกับมีอสนีสวรรค์จำนวนนับไม่ถ้วนระเบิดพร้อมกันอย่างบ้าคลั่งแล้วกลายเป็นเสียงเสียงหนึ่ง

"จงดับสูญ!"

เมื่อประโยคนี้ดังกึกก้อง ใบหน้าของไป่เสี่ยวฉุนที่อยู่บนท้องฟ้าก็พลันบิดเบี้ยวแล้วกลายมาเป็นรู้งยาวสายหนึ่งที่ฟุ้งฉิวมาอยู่ข้างดวงจิตของปรมาจารย์อาวูโสสำนักเต๋าเหอด้วยความเร็วที่แม้แต่พวกเงินเฮ่อเทียนสามคนยังหวาดหวั่นพริ้วพริ้ว

ช่วงเวลาที่ดวงตาของปรมาจารย์อาวูโสสำนักเต๋าเหอฉายแววตะลึงพริ้งเพริด ทั้งยังเผยแวววิงวอนออกมา นั่น รู้งยาวนี้ก็พลันทะลวงผ่านดวงจิตบนร่างของเขาไป...

บทที่ 888

คิดหนี?

รู้งยวที่จำแลงมาจากใบหน้ายักษ์ของโป้เสียวฉุนบนท้องฟ้าพุ่งผ่านไปอย่างรวดเร็วจนมิอาจหาคำใดมาบรรยาย สำหรับผู้บำเพ็ญเพียรสำนักนี้เหอทุกคนที่มองอยู่ รู้งยวนี้เหมือนจะเร็วกว่าทุกสรรพสิ่งบนโลกนี้!

แม้แต่พวกเงินเฮ่อเทียนสามคนก็ยังใจสั่นสะท้านอย่างบ้าคลั่ง เพราะกระทั่งพวกเขาก็ยังมีอาจมองได้ทัน!

ที่เห็นมีเพียงภาพที่รู้งยวพุ่งลงมาจากท้องฟ้าแล้วทะลวงผ่านดวงจิตของปรมาจารย์อาวุโสสำนักเต๋าเหอไป...เมื่อรู้งยวทะลวงผ่าน ดวงจิตของปรมาจารย์อาวุโสสำนักเต๋าเหอก็สั่นสะท้าน เขาเบิกตากว้าง สายตามีความเหลือเชื่อและยิ่งมากด้วยความคาดไม่ถึง หมายจะก้มหน้าลงมองดวงจิตของตัวเอง

ทว่าชั่วขณะที่เขาก็มีศรัทธาลงนั้น เสียงตูมดังเขย่านภาภีระเบิดออกมาจากในดวงจิตของเขา ด้วยแรงระเบิดนี้ดวงจิตของปรมาจารย์อาวุโสสำนักเต๋าเหอก็แตกสลายเป็นเสี่ยงๆ กลายเป็นเถ้ากระดูก!

ปลิดชีพในชั่วพริบตา!

ภาพนี้ทำให้ทั้งสมรภูมิตกอยู่ในความเสียบงัน ฝ่ายสำนักนี้เหอก็ดี

พวกเงินเฮ่อเทียนก็ช่าง หลังจากที่ปรมาจารย์อาวโสสำนักเต๋าเหอตายไป เมื่อคลื่นยักษ์โถมกระหน่ำอยู่ในจิตใจ เวลานี้สายตาทูกำลังหันไปมอง... เกรว้างที่จำแลงขึ้นจากรุ้งยาวซึ่งพุ่งผ่านไปด้านหลังร่างของปรมาจารย์อาวโสสำนักเต๋าเหอ...อย่างพร้อมเพรียงกัน!

เกรว้างที่มีผืนยาวสีดำสนิท สวมอาภรณ์เรียบง่ายทั่วไป ผิวขาวเนียนละเอียด มองดูแล้วร่างไม่สูงใหญ่มากนัก แต่ดวงตากลับคมกริบตลอดทั้งร่างราวกับกระบี่แหลมคมที่ถูกชักออกจากฝัก นั่นคือเกรว้างของ...ไป่เสี่ยวฉุน!

"เป็นไปได้!" เงินเฮ่อเทียนร้องอุทานเสียงหลง เขาหอบหายใจพลางกลืนน้ำลายจนลูกกระเดือกขยับขึ้นลง

"นี่...ต่อให้เป็นดวงจิตของปรมาจารย์อาวโสสำนักเต๋าเหอ แต่ความเร็วเมื่อครูนี้นั้น การโจมตีเมื่อครูนี้นั้น...จะเป็นไปได้ได้อย่างไร!"

"ก่อนหน้านี้เขาไม่ใช่ชาวสวรรค์ ตอนนี้ต่างหากถึงจะเป็นชาวสวรรค์!" ไป่เจิ้นเทียนและหลี่เสียนเต๋ารู้สึกเหมือนมีสายฟ้าจำนวนนับไม่ถ้วนผ่าเปรี้ยงลงมาในหัวใจติดต่อกัน ใบหน้าของเขาซีดเผือด ทั้งสีหน้ายังเปลี่ยนแปลงไม่หยุด นั่นเป็นเพราะไป่เสี่ยวฉุนในเวลานี้สร้างภัยคุกคามให้พวกเขารุนแรงเกินไป!

ยิ่งคิดว่าหากก่อนหน้านี้ไป่เสี่ยวฉุนไม่ใช่ชาวสวรรค์จริงๆ ทว่า... อาศัยเพียงพลังขั้นครึ่งก้าวสู่ชาวสวรรค์ก็สามารถทำให้ปรมาจารย์อาวโสชาวสวรรค์ของสามสำนักใหญ่ในแม่น้ำตอนกลางเสียหายอย่างหนักได้ คนหนึ่งถูกสังหารไปแล้ว อีกคนหนึ่งพิการเหลือแต่ดวงจิต ส่วนอีกคนก็หวาดผวในความเกรงกลัวของเขาจนต้องเผ่นหนีไป ความหมายของเรื่องราวนี้ทำให้พวกเงินเฮ่อเทียนสามคนใจสั่นร่วด้วยความหวาดหวั่น พวกเขา รู้สึกเหลือเชื่อ ขณะเดียวกันก็ควบคุมความตะลึงพรึงเพริดที่ไต่ทะยานขึ้นสูงเอาไว้มันไม่ได้!

ปรมาจารย์อาวุโสสำนักชิงเหอที่อยู่ข้างกันนั้นต่อให้ตอนนี้กำลังผ่านหนี แต่ร่างของเขากลับสั้นยิ่งกว่าร้อนตะแกรง ความสะท้านสะเทือนใจของเขาเหนือกว่าพวกเงินเฮ้อเทียนมากนัก เพราะนี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่เขาได้เห็นไปเสี้ยวฉุนสังหารคน อีกทั้งผู้ที่อีกฝ่ายสังหารยังเป็นถึงชาวสวรรค์!

ครั้งนี้อีกฝ่ายยังลงมืออย่างคล่องแคล่วรวดเร็ว น่าตกใจยิ่งกว่าคราวก่อนเสียอีก ภาพการสังหารในชั่วพริบตาเมื่อครูนี้อลอยขึ้นมาในสมองของเขาไม่หยุด ทำให้ดวงตาของเขาฉายความหวาดกลัว ต้องถอยกรูดออกห่างอย่างรวดเร็ว เขากลับแล้วจริงๆ กลัวมากกว่าครั้งก่อนหลายต่อหลายเท่านัก เรียกได้ว่ากลัวจนอกสั่นขวัญหาย หากเป็นไปได้ชีวิตนี้เขาก็ไม่อยากจะเจอกับไปเสี้ยวฉุนผู้นี้อีกแล้ว

ขณะที่คนสำนักนี้เหอกำลังตะลึงลาน และหัวใจของพวกเงินเฮ้อเทียนสามคนมีคลื่นซัดสาดอึงอลอยู่นั้น ไปเสี้ยวฉุนที่ยืนอยู่กลางอากาศก็พลันยกมือขวาขึ้นคว่ำไปยังจุดที่ปรมาจารย์อาวุโสสำนักเต๋าเหอตายไป

การคว่ำจับครั้งนี้ทุกคนที่กำลังรู้สึกเหลือเชื่อและตื่นตะลึงได้เห็นกับตาตัวเองว่าเมื่อมือของไปเสี้ยวฉุนคว่ำไป จุดที่ปรมาจารย์อาวุโสสำนักเต๋าเหอตายก็ได้มีเงาวิญญาณกลุ่มหนึ่งปรากฏขึ้นมาจากความว่างเปล่า วิญญาณดวงนี้มีรูปลักษณะเหมือนปรมาจารย์อาวุโสสำนักเต๋าเหอ ยามนี้สีหน้าของเขาเลือนลอยและทำท่าคล้ายจะถูกดูดซับหายเข้าไปในท้องฟ้า

ราวกับบางจุดในภากาศที่ทุกคนมองไม่เห็นมีน้ำวนอยู่ลึกลงหนึ่งซึ่งทำหน้าที่ดูดดึงดวงวิญญาณของผู้ที่ตายไปในโลกหงเทียนแล้วส่งไปเกิดใหม่

แต่ยังไม่ทันรอให้ดวงวิญญาณของปรมาจารย์อาวุโสสำนักเต๋าเหอได้ผสมรวมเข้ากับท้องฟ้า เมื่อไปเสี้ยวฉุนเอื้อมมือคว่ำมาดวงวิญญาณนั้น

ก็ตรงดิ่งเข้าไปหาไปเสียฉุนทันที!

คนอื่นมองไม่เห็น แต่เวลานี้ไปเสียฉุนกลับเห็นอย่างชัดเจนว่า บนท้องฟ้ามีน้ำวนไร้ลักษณะอยู่จริง น้ำวนนี้เดิมที่จะดูดวิญญาณชาวสวรรค์ของปรมาจารย์อาวุโสสำนักเต๋าเหอไป แต่เมื่อไปเสียฉุนยื่นมือออกไป น้ำวนนั้นกลับหยุดชะงักและหายวับไป รวากับว่าไม่ต้องการช่วงชิงวิญญาณชาวสวรรค์กับไปเสียฉุน!

นั่นทำให้วิญญาณชาวสวรรค์ของปรมาจารย์อาวุโสสำนักเต๋าเหอ ถูก...ไปเสียฉุนคว้าไปไว้กลางฝ่ามือ และหลังจากที่เขาบีบแรงๆ หนึ่งครั้ง เสียงตูมก็ดังสนั่น กลางฝ่ามือของเขามีผลึกใสสีเหลืองก้อนหนึ่งปรากฏขึ้น!

ด้านในนั้นผนึก...วิญญาณชาวสวรรค์ธาตุดิน!

ตอนนี้เองผู้บำเพ็ญเพียรสำนักนี้เหอทุกคนถึงเพิ่งจะเริ่มฟื้นสติ คืนมาจากความตะลึงลาน เปลี่ยนมาเป็นสิงโลดฮึกเหิม ปรมาจารย์อาวุโส วิถีหลังซีตั้นเต้นอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ ดวงตาของปรมาจารย์อาวุโส วิถีเซวี่ยซีเองก็ฉายความปิติยินดีอย่างบ้าคลั่ง คนอื่นๆ ก็ไม่ต่างกัน

"ปรมาจารย์อาวุโสไป!"

"ปรมาจารย์อาวุโสไป!!" ไม่นานเสียงให้ร้องด้วยความตื่นเต้นดีใจ ก็ดังระเบ็งเซ็งแซ่ขึ้นมาในสำนักนี้เหอ เสียงนี้ยิ่งนานก็ยิ่งดังกระหึ่ม ดังสะท้อนฟ้าเขาตั้นจนแทบจะลุกลามไปทั่วทั้งแม่น้ำตอนกลางของ สายตะวันตก

ในบรรดาเสียงเหล่านี้เสียงร้องคำรามด้วยความปลาบปลื้มของ เกียรติดังสนั่นยิ่งกว่าใคร รวากับว่าความแกร่งกร้าวของไปเสียฉุน ได้ไปปลุกเร้าให้จิตใจมันฮึกเหิมยิ่งกว่าตัวไปเสียฉุนเองเสียอีก

ปรมาจารย์อาวุโสวิถีหลังซี ปรมาจารย์อาวุโสวิถีเซวี่ยซี และยังมี ผู้อาวุโสของอีกสองวิถี รวมถึงหลี่ชิงโหวและเจิ้งหย่วนตงต่างก็ตื่นเต้นกัน จนตัวสั่นระริก

ในที่สุดสำนักนี้เหอเราก็มีชาวสวรรค์แล้ว! นี่คือการคิดที่ผุดขึ้นมาในใจของเหล่าผู้แข็งแกร่งสำนักนี้เหอ แม้ว่าก่อนหน้านี้พลังของไป่เสี่ยวฉุนจะสยบขวัญได้จริง แต่จะอย่างไรเขาก็ยังไม่ใช่ชาวสวรรค์ เรื่องนี้คนส่วนใหญ่ในสำนักล้วนไม่รู้ ทว่าพวกปรมาจารย์อาวุโสวิถีหลังซีกลับรู้จักกันดีอยู่แก่ใจ

ไม่ใช่ชาวสวรรค์ ต่อให้มีพลังการต่อสู้ของชาวสวรรค์ ทว่าลึกๆ ในใจพวกเขาก็ยังวางใจไม่ลง แต่ตอนนี้...เมื่อไป่เสี่ยวฉุนปรากฏตัว เมื่อฟ้าดินเกิดวิวคลื่นแผ่ซัดสาด เมื่อปณิธานของเขาพุ่งไปสยบปณิธานแห่งฟ้าอย่างเผด็จการ พวกปรมาจารย์อาวุโสวิถีหลังซีก็เข้าใจกันทันทีว่าไป่เสี่ยวฉุน...เป็นชาวสวรรค์แล้ว!

คนของสำนักนี้เหอดีใจเบิกบานกันอย่างหาที่สุดไม่ได้ ทว่าตอนที่เห็นภาพไป่เสี่ยวฉุนเก็บวิญญาณชาวสวรรค์มาครอง ในสมองของพวกเขาเงินเฮ่อเทียนและปรมาจารย์อาวุโสสำนักชิงเหอกลับมีพายุคลื่นซัดตลบซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนสมองของพวกเขาว่างเปล่าขาวโพลน หัวใจก็เปี่ยมล้นไปด้วยความเหลือเชื่อและคาดไม่ถึง

"เป็นไปได้!" เงินเฮ่อเทียนพึมพำไว้เสียงด้วยใจสับสน ไป่เจิ้นเทียนหลี่เสียนเต้าเองก็หอบหายใจเฮือกๆ ไม่หยุด ตะลึงพริ้งเพริดสุดขีด สีหน้าของคนทั้งสามเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วจนสุดท้ายหยุดอยู่ที่ความหวาดกลัวซึ่งมากกว่าก่อนหน้านี้หลายเท่าจนเทียบกันไม่ได้!

นั่นเป็นเพราะการลงมือของไป่เสี่ยวฉุนครั้งนี้ทำให้พวกเขาตกตะลึงกันอย่างสมบูรณ์ ฟังรู้ว่าผู้ที่ทำให้ชาวสวรรค์ตายไปแล้วมีคุณสมบัติจะเหนือจริงไม่ให้วิญญาณชาวสวรรค์เข้าสู่สังสารวัฏ หรือก็คือมีคุณสมบัติที่จะช่วงชิงวิญญาณชาวสวรรค์กับสังสารวัฏของโลกนี้ได้...มีเพียงผู้ผู้สูงขึ้นถึงเทพเจ้าขึ้นไปเท่านั้น!

ต่อให้เป็นพวกเงินเฮ่อเทียนทั้งสามคนก็ยังมีอาจทำได้ ทว่าตอนนี้

พวกเขาได้เห็นเองกับตาว่าไปเสียจนไปถึงกับแย่งชิงวิญญาณชาวสวรรค์กับสังสารวัฏของโลก!

นี่จะไม่ให้พวกเขาตะลึงลาน ตกใจ และหวาดกลัวได้อย่างไร!

ร่างของไปเสียจนในเวลาอันรวดเร็วพลังอำนาจหนึ่งที่ว่ากับสามารถสยบฟ้าดินให้ยอมศิโรราบ ไม่ว่าสายตาของเขาจะมองไปที่ใด พลังอำนาจนี้ก็สว่างเปล่งประกายน่าครั่นคร้าม สยบจิตวิญญาณผู้คน

และในความเป็นจริงแม้การช่วงชิงวิญญาณชาวสวรรค์กับสังสารวัฏของฟ้าดินแห่งนี้อาจเป็นเรื่องที่ยากมากสำหรับคนอื่น ทว่าสำหรับไปเสียจนแล้วนี่เป็นเรื่องที่เขาไม่ต้องเปลืองแรงใดๆ นั่นเป็นเพราะ... สังสารวัฏของฟ้าดินมีต้นกำเนิดมาจากแม่น้ำยมโลก และลูกศิษย์ของเขาก็คือจักรพรรดิหึงหวงคนปัจจุบัน เขาต้องการวิญญาณชาวสวรรค์... มีหรือแม่น้ำยมโลกจะกล้าแย่งชิง

ส่วนภาพที่เขาสามารถสังหารปรมาจารย์อาวุโสสำนักเต๋าเหอทุกคนที่อยู่ที่นี่รวมไปถึงพวกเงินเฮ่อเทียนต่างก็มองตันส่ายปลายเหตุที่แท้จริงไม่ออก ไม่มีผู้ใดรู้ว่าแท้จริงแล้วไปเสียจนในเวลาอันนี้ก็คือชาวสวรรค์วิเลา... ที่หาได้ยากที่สุดในโลก!

นี่คือปัจจัยข้อที่หนึ่ง ยังมีปัจจัยข้อที่สอง นั่นก็คือวิธีการฝ่าทะลุสู่ชั้นชาวสวรรค์ของเขาซึ่งไม่เคยมีใครทำได้มาก่อน นั่นคืออาศัยไฟชั้นเวหามาหลอมพลังจิตให้กับตัวอ่อนกำเนิดใหม่ยี่สิบเอ็ดครั้ง จนฝ่าทะลุขอบเขตเลื่อนสู่ชั้นชาวสวรรค์ได้โดยตรง!

กล่าวได้ว่าช่วงขณะที่ได้เลื่อนชั้น ชาวสวรรค์ช่วงต้นทุกคนล้วนอ่อนแอกว่าเขาทั้งสิ้น ชาวสวรรค์ช่วงต้นที่แสนแข็งแกร่งในสายตาของคนอื่น ทว่าในสายตาของไปเสียจนแทบไม่ต่างจากไก่ดินสุนัขกระเบื้อง* หรือแม้แต่ชาวสวรรค์ช่วงกลาง ไปเสียจนก็สามารถใช้กำลังสยบ

* ไก่ดินสุนัขกระเบื้อง หมายถึงอ่อนแอ แตกหักได้ง่าย

ได้ไม่ยาก!

บางทีเขาอาจจะยังไม่ใช้ชาวสวรรค์ที่แข็งแกร่งที่สุด ทว่าการเดินบนเส้นทางของชาวสวรรค์ที่แข็งแกร่งที่สุดนี้ เงื่อนไขข้อแรกที่ต้องมีคือเป็นชาวสวรรค์วิเวหา นี่คือขอบเขตในตำนาน หลายปีที่ผ่านมา ก่อนหน้าเขาตลอดทั้งโลกทงเทียนมีเพียงคนคนเดียวที่เคยทำได้ คนผู้นี้ก็คือทงเทียนเต๋าเหวิน หรือก็คือเทียนจุนคนปัจจุบัน!

ตอนนี้ไปเสียวุนได้กลายเป็นคนที่สอง

ทว่ากระทั่งเทียนจุนก็ยังไม่สามารถทำตามเงื่อนไขข้อที่สองของการเลื่อนขั้นได้ แม้เทียนจุนเองก็จะเป็นผู้สร้างปาฏิหาริย์ที่มหัศจรรย์คนหนึ่ง แต่เห็นได้ชัดว่าเทียบกับไปเสียวุนที่หลอมพลังจิตให้กับตัวอ่อนกำเนิดใหม่ยี่สิบเอ็ดครั้ง ใช้ไฟหลากสีอันเป็นขอบเขตสูงสุดของโลกมาเลื่อนขั้นสู่ขอบเขตเหนือสุดแห่งชาวสวรรค์ไม่ได้!

กล่าวได้ว่าผู้ที่มีเงื่อนไขครบทั้งสองข้อนี้ นับแต่โบราณกาลมา... มีเพียงไปเสียวุน!

ทั้งหมดนี้ล้วนอยู่ที่โชควาสนา ประกอบกับความพยายามของตัวไปเสียวุนเองที่เปลี่ยนเรื่องเป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้! เฉกเช่นที่เมื่อครูนีไปเสียวุนเองก็ไม่มั่นใจว่าไฟยี่สิบเอ็ดสีจะทำให้เขาเลื่อนเป็นชาวสวรรค์ได้จริงหรือไม่ ทว่าเขากลับจำเป็นต้องลองเดิมนั่น!

เมื่อสัมผัสได้ถึงพลังอำนาจที่แผ่ออกมาร่างของไปเสียวุน พวกเงินเฮ่อเทียนสามคนที่เฝ้าประตูยังคงยืนนิ่ง ลมหายใจยังหอบถี่ไม่หายก็หันมามองตากัน ก่อนจะพากันถอยกรูดอกห่างไปในพริบตา พวกเขาสามคนไม่ได้แยกกันหนี แต่การที่พวกเขาถอยออกไปพร้อมกันเช่นนี้จึงเหมือนเป็นการผลักปรมาจารย์อาวุโสสำนักชิงเหอออกมาต้อนรับหน้าเพียงลำพัง

ปรมาจารย์อาวุโสสำนักชิงเหอนั้นกำลังตัวลั่น ยามนี้จึงถอยหนีเร็วยิ่งกว่าเดิม เขากลัวจนขวัญหนีดีฝ่อไปหมดแล้ว ในใจรู้สึกโชคร้ายที่คนที่

ไปเสียวุ่นเลือกเข้าไปก่อนหน้านี้คือปราชญ์อาวุโสสำนักเต๋าเหอ
ไม่ใช่ตน

ทว่าช่วงเวลาที่คนทั้งสี่ถอยห่างออกไปนั้น ไปเสียวุ่นที่ยืนอยู่บน
ท้องฟ้ากลับหันขวับกลับมา ดวงตาที่เป็นประกายราวสายฟ้าจ้องเขม็ง
มายังพวกเขาทันที

"รุกรานสำนักนี้เหอของข้า...ไม่จ่ายค่าเสียหายก็คิดจะหนีอย่างนั้นรี"
น้ำเสียงของไปเสียวุ่นเย็นเยียบ เขาโกรธเข้าแล้วจริงๆ ความโกรธนี้
รุนแรงสุดขีด นั่นเป็นเพราะครั้งนี้สำนักนี้เหอตกอยู่ในอันตรายร้ายแรง
ยิ่งกว่าคราวก่อน และหากไปเสียวุ่นเลื่อนขั้นล้มเหลวหรือทำสำเร็จ
ได้ช้ากว่านี้อีกสักนิด ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจะเป็นอย่างไรเขาก็ไม่กล้าคิดเลย

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/46Mz0Kh>